

Hồi 22

Phóng thủ nhi vi

Cô Nguyệt Minh đứng ở trung tâm sảnh đường của Quân Sơn Uyển, thuận tay đặt thư tín của Hoa Mộng phu nhân và thiệp mời tham dự dạ yến mừng mười năm thành lập Hồng Diệp Lâu lên trên cái bàn tròn.

Một mùi hương thoang thoảng như có như không, dìu dịu lẫn vào trong mũi y, khơi lên suy nghĩ mà y không ngừng kèm chế, giống như một hòn đá được ném xuống nước, gợn nên những vòng sóng trên mặt hồ phẳng lặng.

Lại là nàng.

Từ khi tình cờ gặp nhau ở bến đò, y và nàng như bị sợi dây số phận trói buộc lại với nhau, vướng víu không dứt.

Nàng vì sao đuổi đến nơi này? Làm thế nào biết được y đang tạm thời gởi thân nơi trạch xá này?

Cô Nguyệt Minh trầm thờ dài.

Tiết Đình Hao trước lúc tự tận khẩn cầu y đem thi thể hẩn đến Tương Phi Từ, là có dụng ý khác. Tương Phi Từ rất có thể là địa điểm ước hẹn gặp mặt của hẩn và nữ lang đó, nữ lang đó tự sẽ lo lắng hậu sự cho hẩn, sự tình khẳng định là như thế. Nhưng nữ lang đó lại hiểu lầm, cho rằng Cô Nguyệt Minh y bức tử cữu cữu của nàng, vì thế quyết chí phục cừ, đuổi đến Lạc Dương thành tìm y tính toán.

Bởi y cần phải tìm Khôi Tiến, lại gặp phải Quý Nhiếp Đề, dây dưa mất không ít thời gian, để nàng chạy đến Lạc Dương trước. Nàng ẩn thân nhìn thấy y nhập thành, đuổi đến nơi này, lại truy theo y đến Hồng Diệp Lâu. Khi y vào lầu gặp Bách Thuần, nàng liền đến Quân Sơn Uyển.

Nàng vì sao không mai phục trong phòng để báo cừ cho thân cữu?

Chuyện này không khó giải thích, từ đồ nghề trên người nàng, động tác tinh xảo uyển chuyển trên không trung, tung nhảy nhào lộn đều tràn đầy cảm xúc biểu diễn, có thể suy ra nàng xuất thân từ nghề nghiệp ảo thuật tạp kỹ, còn là cao thủ xuất sắc trong ngành nghề đó. Nếu để nàng ở trong sảnh đường này, phối hợp với sự bố trí đặc biệt, ví dụ như một sợi

dây dài vắt qua sảnh đường, tuyệt nghệ của nàng có thể phát huy đến mức cao nhất, cơ hội giết được y càng thêm chắc chắn.

Nàng còn chưa chuẩn bị xong.

Ngày mai nàng lại đến, trong tay nàng sẽ có đầy đủ đồ nghề phụ trợ, đem sảnh đường này bố trí thành một rạp xiếc lý tưởng, khiến nàng có thể thi triển toàn bộ bản lãnh giết chết Cô Nguyệt Minh y.

Cô Nguyệt Minh cảm thấy rất thú vị, trong lòng còn có chút hưng phấn khó hiểu, ngồi xuống cạnh bàn, đưa tay cầm ống trúc lên.

Chỗ duy nhất nghĩ không thông, đó là nàng làm sao biết được đến Lạc Dương tìm y.

Nghĩ đến đây, Cô Nguyệt Minh bóp võ lớp sáp niêm phong ống trúc, lấy ra mật hàm Hoa Mộng phu nhân gởi cho y, vứt bỏ tất cả ý nghĩ khác, chú tâm vào đọc.

oOo

Thiên Dục tiến vào tiểu sảnh của Phong Trúc Các, đập vào mắt là thân ảnh của Ô Tử Hư. Chỉ thấy lưng hắn quay về cửa, dáng vẻ nghênh ngang đang ngồi đung đưa trên chiếc ghế dựa, bộ dạng mặc kệ mọi chuyện, tư thái biếng nhác, đang ngo ngoe như kẻ ăn không ngồi rồi.

Trên một cái bàn tròn đặt giữa sảnh, các dụng cụ vẽ như bút, mực, nghiên, thuốc màu vút lung tung, lại không có đến nửa trang giấy.

Thiên Dục đứng tại cửa vào, chống tay vào eo, tức giận mắng: "Mọi người đều đang chờ ngươi giao ra tác phẩm hoàn chỉnh, ngươi lại trốn đến chỗ này làm biếng, con người ngươi...".

Ô Tử Hư không quay đầu, đưa tay chỉ về bức tường bên trái.

Thiên Dục nhìn theo hướng hắn chỉ, đột nhiên nhìn thấy một hình vẽ lớn ngang ba thước dài sáu thước treo trên tường, cũng không biết Ô Tử Hư dùng phương pháp thế nào để treo, bởi bức vẽ thu hút hoàn toàn sự chú ý của Thiên Dục, khiến ả không thể nghĩ đến bất cứ thứ gì khác.

Liên Ảnh giống như được khảm vào trong bức vẽ, so với nàng ngoài đời còn sống động linh hoạt hơn, đạt đến trình độ vượt khỏi hiện thực, khung cảnh vừa hay nắm bắt được sát na nàng muốn bước ra khỏi tấm rèm hai bên được kéo lên. Thần thái của nàng vừa mừng vừa

giận, lại tràn đầy phong tư hấp dẫn động nhân, thần thái đó được nắm bắt rất chuẩn, không có nửa điểm hàm hồ, nửa phần sai lệch, biểu lộ tận cùng khí chất đặc biệt và dung mạo xinh đẹp của nàng.

Nàng trong bức vẽ ở trạng thái tĩnh, thế nhưng gây cho người ta cảm giác là nàng sắp bước chân ra khỏi tấm rèm, bước ra ngoài bức tranh, cảm giác đó vô cùng sống động, sức dự hoặc được ôm nàng vào lòng là không thể so sánh, khiến bất kỳ ai thưởng lãm bức họa, đều không thể khống chế mà sinh ra mong muốn mãnh liệt đó.

Cả bức họa bất luận là vẽ người hay tả cảnh, đều là bút pháp tinh tế dụng màu vừa chuẩn, thủy mặc và sắc thái hòa thành một thể, bố màu đơn giản, vẫn có thể cho người ta cảm giác màu sắc rất đậm, tràn trề rực rỡ, lẫn cảm giác ưu nhã thanh lệ vô cùng.

Bức tranh đề một bài thơ, viết rằng:

“Yên ba bất động ảnh trầm trầm

Bích sắc toàn vô thúy sắc thâm

Nghi thị thủy tiên sơ tẩy xứ

Nhất loa thanh đại kính trung tâm”.

Góc dưới có ba chữ “Lang Canh vẽ”.

Thiền Dục không biết ngày ngất bao lâu, đột nhiên tỉnh thần lại, thở hắt một tiếng yêu kiều, quay đầu đi liền.

Nghe tiếng chân của Thiền Dục xa dần, Ô Tử Hư thở ra một hơi.

Hắn càng lúc càng không hiểu được bản thân, “Cổ chiến xa nữ thần” khẳng định là tác phẩm đặc ý nhất của hắn sau khi tự học họa pháp, thế nhưng bức họa đầu tiên trong Bát mỹ đồ không ngờ lại là tác phẩm không hề thua kém. Họa pháp của bản thân sao có thể đột nhiên tiến một bước dài như thế? Tùy tiện vẽ cũng ra được tác phẩm thần kỳ.

Chuyện đó giống như bằng vào một lượng bạc trắng được năm trăm lượng vậy.

Ô Tử Hư phát hồ đồ, trong đầu một mảng trắng xóa, như mất đi năng lực suy xét, mãi đến khi âm thanh bước chân rộn ràng vang lên ngoài phòng, mới khiến hắn ngơ ngẩn nãy giờ giật mình tỉnh lại.

Chu Bàn Tử dẫn đầu chạy vào, Diễm Nương ho khúc khúc theo sát sau, Liên Ảnh và Thiền Dục vẫn linh hoạt nhanh nhẹn hơn.

Bốn người đứng thành hàng ngang phía sau Ô Tử Hư, Thiền Dục chỉ đến bức mỹ nhân đồ treo trên tường, kêu lên hưng phấn: “Ồ chỗ đó!”.

Chu Bàn Tử, Diễm Nương và Liên Ảnh lập tức tròn mắt nhìn đến ngáy ngốc, cảm thấy vượt khỏi trí tưởng tượng của mình, lại có chút không tin vào cặp mắt mình, thế gian không ngờ có bức tranh tuyệt vời thế này.

Liên Ảnh không phải chưa thấy qua bức “Cổ chiến xa nữ thần” của Ô Tử Hư, nhưng thủy chung chưa thấy người thật, cảm thụ không được uy lực của kỹ thuật “tả thực”, mà vẫn hết sức tán thưởng, bằng không sao chịu đi kích thích hứng vẽ của tên họa sĩ háo sắc này? Thế nhưng hiện tại người trong bức tranh là chính mình, cảm giác đó đương nhiên có khác biệt rất lớn, có chút phản ứng giống như mình đang soi gương, nhưng lại được thắp hoa và làm cho thanh khiết đi, đến mức độ không còn tiềm nhiễm phàm trần, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào, họa pháp cao siêu đã đem nét mỹ lệ động nhân nhất của bản thân hóa thành một cực phẩm nghệ thuật, nữ tử trong tranh là nàng nhưng cũng không phải là nàng.

Đôi môi của Chu Bàn Tử run run, nhất thời nói không thành lời.

Đối với một kẻ xưa nay lẻo mép biện bác, ngựa có thể nói là nai mà lại có thể làm cho người ta tin tưởng không nghi ngờ như lão mà nói, là tình huống trước giờ chưa từng có.

Hai mắt Diễm Nương sáng rõ, nhìn chăm chăm vào Liên Ảnh trong tranh, hơi thở gấp rút, cũng không thể nói thành lời.

Ô Tử Hư ngẫm nghĩ trong lòng, bức Mỹ nhân đồ đầu tiên thành công ngoài tưởng tượng, bức thứ nhì sẽ thế nào đây? Ngày mai có lẽ phải vẽ hai bức mới được, chỉ có sau khi hoàn thành bảy bức Mỹ nhân đồ, kế hoạch của hắn mới có thể tiến hành. Đương nhiên! Việc đó cần giả thuyết rằng Cô Nguyệt Minh chịu giữ bí mật cho hắn, bằng không ngày mai hắn lập tức phải ứng phó với thanh kiếm đáng sợ nhất trong thiên hạ.

oOo

Cô Nguyệt Minh ngồi ở góc tường, đây là vị trí y ưa thích, có thể quan sát toàn bộ sảnh, bất luận địch nhân từ bất cứ chỗ nào xông vào, vẫn không thể chiếm được ưu thế xuất thủ bất ngờ.

Bao da và bội kiếm phân thành hai bên trên mặt đất, thư tín của Hoa Mộng phu nhân đã hóa thành một đồng tro tàn.

Cô Nguyệt Minh xao động tâm tư. Tin tức không ngờ là do Kỷ Thiện cung cấp, là chuyện y chưa từng nghĩ đến. Bất luận Kỷ Thiện là chân tình hay giả ý, Hoa Mộng phu nhân

đã hãm thân vào vòng xoáy tranh đấu quyền lực giữa Phụng công công và Hoàng thượng, hoàn cảnh rất nguy hiểm.

Kỷ Thiện chỉ ra một dải Lưỡng Hồ tuyệt không có cao thủ dụng độc nổi danh, nhưng theo Đạo thuật y dược mà luận, thì Hỏa Nhân còn vượt trên Qua Mặc. Phàm là cao thủ y đạo biết dụng dược, nhất định là chuyên gia dụng độc, từ đó suy luận, ai là hung thủ độc sát đoàn tằm bảo, là thấy quá rõ ràng.

Kỷ Thiện vì sao chịu giúp đỡ chứ? Chắc chắn vì mình có giá trị lợi dụng. Kỷ Thiện tuy lợi hại, thế nhưng so với nguyên lão tam triều Phụng công công, đạo hạnh vẫn kém một chút. Nghĩ đến đây, y rất lo lắng cho Hoa Mộng phu nhân.

Sở hạp biến thành một yếu tố quan trọng.

Nếu Kỷ Thiện thất bại trong cuộc đấu tranh với Phụng công công, sự an nguy của Hoa Mộng phu nhân phụ thuộc vào việc có thể đoạt được Sở hạp hay không. Không có Sở hạp, y sẽ không có vốn liếng để mặc cả với Phụng công công.

Trong Sở hạp rốt cuộc có chứa vậy gì đây?

Từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ, y lần đầu sinh tâm hiếu kỳ đối với vật giấu trong hộp.

oOo

Ô Tử Hư nằm trên giường, không phải nghĩ đến chuyện ngày mai Cô Nguyệt Minh đến gặp hắn, càng không phải mấy lời khen ngợi họa pháp hắn của Chu Bàn Tử, mà là "số phận" sau khi đi vào giấc ngủ.

Hắn có một cảm giác kỳ dị, sau khi tương ngộ mỹ nữ trên chiến xa cổ không biết là thật hay là mộng đó, mỗi một bộ phận trong đầu hắn giống như bị kích động, đã liên kết cùng với lực lượng thần bí đó. Cho đến lúc này, lực lượng đó vẫn tràn đầy thiện ý đối với hắn, chỉ ít sinh hoạt hiện tại của hắn rất tốt, rất thoải mái. Nhưng tương lai thế nào, thì không thể ước đoán. Lực lượng đó đang cải tạo hắn, vừa nghe tiếng đàn tranh của Liên Ảnh, liền có ảo tượng kỳ dị chưa từng trải qua, nhưng không chỉ là ảo tượng, mà là cảm giác như bản thân đã trải qua ảo cảnh đó, tựa như mở mắt mà thấy mộng vậy. Càng rõ ràng hơn những giấc mộng mơ hồ hồ, rời rời rạc rạc trước giờ, mà là có máu có thịt, rõ ràng thực tại, sau khi tỉnh vẫn có ấn tượng sâu sắc.

Lực lượng đó giống như muốn thông qua ảo tượng và mộng, khơi dậy vài bí mật, vài hồi ức nào đó sâu thẳm trong lòng hắn.

Nghĩ đến đây, Ô Tử Hư say sưa tiến vào mộng.

oOo

Lạc Dương thành. Sáng sớm.

Vô Song nữ nhìn thấy Cô Nguyệt Minh tiến vào Bố chính sứ ti phủ, chưa kịp trở tay lại thúc ngựa từ Bố chính sứ ti phủ chạy ra, phi về hướng nam môn. Vô Song Nữ lúc này thoa đen phần da thịt lộ ra ngoài trang phục, vận nam trang, đầu đội mũ che đi mái tóc đen nhánh, không còn vẻ xinh đẹp quyến rũ như lúc trước. Dịch dung thuật tuy thua xa Quỷ phủ thần công của Ô Tử Hư, nhưng cũng có chút tay nghề, chúng tỏ đã được huấn luyện chuyên môn.

Nàng có chút lo lắng Cô Nguyệt Minh lần này có thể một đi không về, nhưng lại không có biện pháp, tất cả chỉ đành theo kế mà làm. Nàng từng giao thủ với Cô Nguyệt Minh, biết muốn giết người này dưới tình huống bình thường là chuyện không thể nào, duy chỉ có nếu nàng tạo ra được tình thế khác thường, thắng lợi hoặc giả có thể nghiêng về phía nàng, mà kế hoạch nàng nghĩ ra chỉ có thể giúp nàng tăng thêm chút ít khả năng thắng lợi. Chỗ quan trọng là Cô Nguyệt Minh vĩnh viễn luôn ở trạng thái giới bị, nàng không hiểu vì sao y có thể giữ được sự cảnh giác cao độ giống như thiên phú đó, nhưng xúc giác nhạy bén của nàng lại cảm ứng được trạng thái của y.

Chỉ cần bị y trước một bước phát giác bố cục tính toán của bản thân nàng, lần ám sát này coi như thất bại, sẽ không có một cơ hội khác, chỉ hận là nàng không có kế hoạch nào tốt hơn.

oOo

Mới giờ Ty.

Khâu Cửu Sư đang ngồi ở bình đài Ban Trúc Lâu. Chỗ ngồi trang trọng sát đường này, dường như đặc biệt dành riêng cho bọn họ, cho dù bọn họ không đến cũng để trống chờ đợi.

Còn cách ước hẹn giờ Ngọ với Bách Thuần tới một canh giờ, hiện tại người Khâu Cửu Sư đợi không phải là Bách Thuần, mà là Nguyễn Tu Chân đi gặp thủ lãnh Mã Công Thành của Lạc Dương bang.

Khâu Cửu Sư mâu thuẫn trong lòng, Nguyễn Tu Chân tuy đã tháo gỡ lời nguyên giữa hắn và Bách Thuần, cho phép hắn nói chuyện thoải mái với nàng, nhưng vấn đề lại ở chỗ hắn. Bách Thuần biểu lộ rõ ràng không theo đuổi ái tình thiên trường địa cửu, hắn lại sợ bản thân một khi đốt cháy lửa tình, sẽ không thể tự thoát khỏi. Sự gan dạ của hắn là do hắn không có gì vướng víu, vì thế có thể ưỡn ngực dũng cảm thẳng tiến không lùi. Thế nhưng Bách Thuần là người đầu tiên đã khiến hắn động tâm, càng tiếp xúc nàng, càng thưởng thức tư thái phong tình của nàng, cho hắn tư vị chưa từng có, cũng khiến hắn phải suy nghĩ lại lập trường luôn giữ từ trước đến nay.

Nên đối đãi với Bách Thuần thế nào đây?

Nguyễn Tu Chân đã đến, ngồi xuống cạnh hắn, trước tiên liếc mắt quan sát tổng quan trên đường rồi thấp giọng nói: "Sáng nay Cô Nguyệt Minh xuất thành, không biết đi đâu".

Khâu Cửu Sư trấn định lại, cười thốt: "Hy vọng y không phải loại người nhất chết chuồn mất, thật muốn thử xem khoái kiếm của y".

Nguyễn Tu Chân nói: "Tối qua y đến Hồng Diệp Lâu tìm Bách Thuần".

Khâu Cửu Sư thoáng ngạc nhiên.

Nguyễn Tu Chân cười khố: "Không ai biết được y vì sao đến gặp Bách Thuần, Bách Thuần đặc biệt chào đón y, còn ở khuê phòng gặp y".

Khâu Cửu Sư nhớ đến chuyện Bách Thuần có khách đến thăm tối qua, trong lòng ngập tràn tư vị cổ quái, không thể tả được, nhưng khẳng định không phải cảm giác vui vẻ.

Nguyễn Tu Chân lại tiếp: "Nếu như Cô Nguyệt Minh là một bộ phận trong cả bố cục do đối thủ vô hình của bọn ta sắp đặt, y nhất định sẽ trở lại. Nhưng y và chuyện của Ngũ Độn Đạo có thể có liên quan gì với nhau đây? Ta thật sự không thể nghĩ ra".

Khâu Cửu Sư than: "Ta lại thấy đau đầu rồi. Ban ngày ban mặt, không nên nói chuyện quỷ thần, Ngũ Độn Đạo có thủ đoạn gì mới không?".

Nguyễn Tu Chân đáp: "Sự suy đoán của ta có bảy, tám phần chính xác, Ngũ Độn Đạo bất chấp tất cả trà trộn vào Hồng Diệp Lâu, chắc chắn có mưu đồ mục đích".

Khâu Cửu Sư tinh thần phấn chấn hỏi: "Có phát hiện gì mới sao?".

Nguyễn Tu Chân đáp: “Trước tiên để ta nói sơ qua hình thế bố cục của Hồng Diệp Lâu. Hồng Diệp Lâu lấy Quả Biều Trì làm trung tâm, theo thế hồ mà xây dựng các nhóm kiến trúc. Mặt nam hướng ra đường lớn là nơi đặt chủ đường, một chính hai phụ, tổng cộng có ba tổ lầu phòng, cũng là nơi đón tiếp khách nhân. Mặt bắc hồ là chỗ ở của Chu Bàn Tử và các cô nương cùng nữ tỳ. Hai phía đông, tây của hồ có mười tám lầu thủy tạ, chia ra bên đông chín cái, tây chín cái, chuyên dùng để chào đón quý khách có thân phận địa vị. Bốn lầu vang danh phong tình, là chỗ ở của người có địa vị đặc biệt trong Hồng Diệp Lâu. Bách Thuần ở Tinh Trúc Các, Diễm Nương và Thiên Dục thì ở Lộ Trúc Các và Vũ Trúc Các. Yêu cầu duy nhất của Lang Canh là phải có một chỗ an tĩnh không bị người quấy nhiễu, Chu Bàn Tử liền nhường cho hấn vào Phong Trúc Các nằm ở đầu bắc khu lầu thủy tạ phía đông. Lang Canh biện luận phải ở khung cảnh u tĩnh như thế, mới có thể giữ được tâm trạng. Bọn ta biết nội tình bên trong, đương nhiên đoán được hấn là vì để thuận tiện hành sự”.

Khâu Cửu Sư vui vẻ nói: “Tiểu tử này dần dần lộ đuôi cáo ra rồi”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Tiểu tử này rất biết cách giả thần giả quỷ, nói cái gì cần bồi dưỡng hứng vẽ, chỉ rõ phải ở cảnh quan thủy tạ đẹp nhất mời mỹ nhân làm mẫu đến uống rượu hát xướng, tối qua hấn chọn Thủy Hương Tạ trong số chín thủy tạ phía tây, cách Thư Hương Tạ mà Bách Thuần gặp người một vạt rừng”.

Khâu Cửu Sư trầm ngâm: “Tiểu tử này đang thăm dò bố cục của Hồng Diệp Lâu. Nhưng làm vậy có tác dụng gì, chẳng lẽ hấn muốn trộm vật gì trong Hồng Diệp Lâu?”.

Nguyễn Tu Chân tiếp: “Bách Thuần trước khi gặp người, nói chuyện với Tiền Thế Thần ở Thư Hương Tạ. Sự thật thì Thư Hương Tạ chính là thủy tạ có cảnh quan đẹp nhất, là thủy tạ chuyên dùng của Bách Thuần, Tiền Thế Thần mỗi lần đến Hồng Diệp Lâu chỉ vào nhà thủy tạ này”.

Khâu Cửu Sư kinh ngạc: “Rắc rắc rồi rồi, cuối cùng lại có quan hệ với Tiền Thế Thần sao? Có thể có quan hệ gì chứ?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “E rằng phải bắt Ngũ Độn Đạo, dùng nghiêm hình bức cung mới biết rõ đáp án. Bất quá biến chuyển giúp bọn ta khẳng định mục tiêu của hấn không phải là ngọc kiếm của Tiền Thế Thần, cho nên hấn dù biết bọn ta đang rình rập giám thị, vẫn không biết điều mà lui, bởi hấn biết được bọn ta đã đoán lầm”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Liệu có phải hấn đang bày bố nghi trận, mục đích cuối cùng của hấn chẳng có quan hệ nào với Tiền Thế Thần?”.

Nguyễn Tu Chân tiếp: “Đúng như ta không ngót nhấn mạnh, Ngũ Độn Đạo là người tuyệt đỉnh thông minh, bọn ta nghĩ được, hấn cũng có thể nghĩ được. Chỉ từ việc bọn ta vẫn ở

lại Lạc Dương, liền biết bọn ta có ý giết hấn, cho nên nhất định sẽ tìm cách kiểm chứng thân phận của hấn. Vì vậy hấn chắc hiểu thời gian của hấn không nhiều, cần phải nhanh chóng đạt được mục đích, sau đó ly khai”.

Khâu Cửu Sư hừ lạnh: “Hấn trốn được sao?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Trước ngày mừng bảy tháng bảy, hấn chắc chắn không trốn được. Nhưng lúc kết thúc dạ yến ở Hồng Diệp Lâu thì thế nào đây? Với mấy trăm tân khách ào ạt ly khai, ai cũng đều là kẻ có danh tiếng, cả đám bảo vệ đi theo, có kẻ lưu lại trong thành, có kẻ rời thành ngay trong đêm. Mã Công Thành nói Tiền Thế Thần đã đáp ứng Chu Bàn Tử cả đêm sẽ mở hai cổng thành nam, bắc. Dưới tình huống như thế, với độn thuật thân thủ của Ngũ Độn Đạo, muốn ly khai thì dễ như trở bàn tay”.

Khâu Cửu Sư thốt: “Bọn ta sẽ bắt hấn trước buổi tiệc, nếu như có chứng cứ trong tay, hành động đương nhiên không ngại gì. Cho dù chưa có tin tức từ kinh sư truyền về, bọn ta vẫn có thể giam lỏng hấn, nếu hấn đúng là Lang Canh, bọn ta cứ theo quy củ giang hồ bồi thường cho hấn”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Cứ làm như thế, cũng là biện pháp tốt nhất bọn ta có thể nghĩ được hiện giờ”.

Khâu Cửu Sư im lặng một lúc, hỏi: “Khi ta gặp được Bách Thuần, có nên nói thật với nàng tình huống của bọn ta không?”.

Nguyễn Tu Chân cười đáp: “Làm chuyện trái với lòng thì rất thống khổ, đến lúc đó người cứ giống như Ngũ Độn Đạo tùy cơ ứng biến, theo cảm giác trong lòng mà làm”.

Khâu Cửu Sư cười khổ: “Người nói nghe thật dễ dàng. Bọn ta hiện tại phải chẳng đang bị người dắt mũi? Nếu theo suy đoán của người, kết quả ra sao, không phải nằm trong tay bọn ta. Ủa! Người muốn đi đâu?”.

Nguyễn Tu Chân đứng lên, vỗ vỗ vai hấn nói: “Là ta không tốt, làm cho người biến thành sợ bóng sợ gió. Mọi chuyện cứ phóng tay làm tới, không cần nghi thần nghi quỷ nữa. Ta phải đi gặp một người, đợi khi gặp lại người, sẽ thương lượng chi tiết hành động”.

oOo

Ô Tử Hư ngồi ngơ ngẩn trong sảnh, gương mặt còn ngái ngủ.

Thiền Dục ngồi đối diện hấn, lên tiếng: “Diễm Nương bảo ta đến xem người thức hay chưa, nhưng xem bộ dạng hiện tại của người, ta nên nói với Diễm Nương người đã thức, hay là vẫn đang say sưa trong mộng?”.

Ô Tử Hư ôm đầu: “Tối qua ta lại gặp ác mộng, người chết khắp nơi, chỉ có mình ta còn sống”.

Thiền Dục không vui nói: “Mộng đương nhiên có đẹp có xấu, gặp ác mộng có gì kỳ lạ chứ? Cái gì chết thì không đáng sợ, sống mới đáng sợ”. Không biết có phải nhớ lại ác mộng nào đó đầy sinh vật sống đáng sợ hay không, gương mặt xinh đẹp ngập tràn thần sắc sợ hãi.

Ô Tử Hư vẫn ôm đầu, uể oải thốt: “Thế nhưng ta cách đây không lâu đã gặp ác mộng, ác mộng tối nay hầu như là lặp lại ác mộng đó, khung cảnh không giống nhau, người cũng khác nhau, nhưng cách chết lại gần như giống nhau. Ài! Không biết phải chẳng kiếp trước tác nghiệt. Tối nay thật không dám ngủ”.

Thiền Dục không lưu tâm: “Ít nói lời thừa đi. Diễm Nương hỏi người trưa nay muốn ăn gì. Lão bản của bọn ta đêm qua bị bức họa mỹ nhân của người làm cho sượng ngắt ngậy, hạ lệnh phải lấy lễ quý khách đãi người, ăn gì hay ăn ở đâu, do người lựa chọn”.

Ô Tử Hư ngẩng đầu lên, thống khổ thốt: “Hiện tại ta không có hứng ăn bất cứ thứ gì, sơn hào hải vị đều không làm ta ngon miệng. Đợi ta gặp lão bằng hữu hãy nói tiếp!”.

Thiền Dục hỏi: “Lão bằng hữu? Ai là lão bằng hữu của người?”.

Ô Tử Hư đáp: “Đó là tên tiểu tử Cô Nguyệt Minh, làm phiền Thiền Dục để ý giúp ta, dẫn tên tiểu tử đó thẳng đến đây, tốt nhất không nên kinh động người khác. Nàng biết đấy! Ta làm việc tập trung, không thích ra đầu gió”.

Thiền Dục sốt ruột nói: “Biết rồi! Biết rồi! Con người người thật là phiền. Tối nay thì sao? Diễm Nương cần biết sớm để an bài”.

Ô Tử Hư lòng nghĩ tất cả còn phải xem thái độ của Cô Nguyệt Minh, nếu y vừa thấy hấn lập tức bạt kiếm chào đón, dĩ nhiên mọi thứ đều hồng. Hấn thốt: “Đợi ta gặp lão bằng hữu hãy nói!”.

Thiền Dục không thể ép hấn, chỉ đành đi báo cáo với Diễm Nương.

oOo

Cô Nguyệt Minh cười Khôi Tiễn tiến vào cổng thành, binh lính thủ thành sớm đã nhận lệnh, không dám gây khó dễ.

Y cố ý không đi con đường lớn thông suốt nam bắc thành môn, mà cứ băng qua đường nhỏ hẻm lớn, nhắm phương hướng Hồng Diệp Lâu phi đến. Mặt trời sắp leo đến giữa trời, không khí hôm nay đặc biệt nóng, Cô Nguyệt Minh đoán một trận mưa lớn sắp kéo đến. Đối với việc quan sát sắc trời, y là cao thủ trong cao thủ, dự đoán mười lần đã có chín lần đúng.

Nữ lang đó đang làm gì chứ?

Nghĩ đến chuyện bản thân đang ở trong một tòa thành với nữ lang đó, nữ lang lại cho rằng y là cừu nhân giết cậu, tư vị trong lòng hết sức phức tạp. Hiểu lầm này không khó giải khai, chỉ cần bản thân có cơ hội trình bày là được. Sau khi hòa giải với nàng thì thế nào đây? Y có hơi không dám nghĩ tiếp, y chưa từng nhớ đến một người nào như thế. Rốt cuộc nàng đã nói với y một câu thế nào, vì sao bản thân không thể nhớ được, chẳng lẽ đó là chuyện xảy ra trong tiền thế luân hồi sao? Hiện tại của y chẳng lẽ lại là kỷ ức kiếp trước của y?

Ý nghĩ này khiến y cảm thấy phát rét, cho dù không khí đang nóng như nung lửa.

Phía trước xuất hiện một quán trà, thu hút sự chú ý của Cô Nguyệt Minh là ba cái bàn xếp dọc con đường chạy ngang quán, đối diện là một nhánh sông, xa xa là một cây cầu vắt ngang sông, khiến Cô Nguyệt Minh cảm thấy nếu được ngồi bên một trong những cái bàn đó, uống mấy ngụm trà Long Tỉnh, sẽ là một chuyện hết sức thoải mái.

Cô Nguyệt Minh toàn thân khẽ chấn động, lòng nghĩ bản thân đang làm sao vậy? Y lần đầu sinh ra ý nghĩ muốn hưởng thụ một chút, chuyện này chưa từng phát sinh trên người y. Cuối cùng là chuyện gì? Không lẽ bản thân đã biến chuyển, cảm thấy quyến luyến sinh mệnh, chẳng hạn như thời khắc này?

Cô Nguyệt Minh vỗ vỗ gáy Khôi Tiễn, bắt nó dừng lại, nhảy xuống ngựa, dắt theo Khôi Tiễn bên cạnh, bước đến ngồi xuống một cái bàn đối diện cầu, kêu lớn: "Cho ta một ấm trà Long Tỉnh hảo hạng!".

Tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, nhanh chóng tiếp cận.

Cô Nguyệt Minh kêu tiếp: "Cho thêm một cái chén".

Ngựa tiến thẳng đến cạnh Khôi Tiễn, ghìim ngựa thu cương, kỵ sĩ cẩn thận xuống ngựa.

Cô Nguyệt Minh điềm đạm thốt: "Nguyễn tiên sinh, ngồi".

Nguyễn Tu Chân đi đến mặt bên bàn, hai mắt sáng rõ dò xét y, hỏi: "Cô huynh rõ ràng không quay đầu lại, bằng vào gì biết được là Nguyễn Tu Chân ta đến?".

Cô Nguyệt Minh thông thả đáp: "Tiền Thế Thần đã không thể đến tìm ta, dám tìm đến ta, chỉ có các ngươi. Quý bang hiện tại là người ở Lạc Dương thành có đủ tư cách nói chuyện với ta, không phải tiền sinh thì là Khâu Cửu Sư. Nếu là Khâu Cửu Sư đến, hấn sẽ hiển thị thực lực của hấn trong tiết tấu vó ngựa, cho nên ta nghe thì biết không phải hấn. Nguyễn tiền sinh đến là hợp lý nhất, có thể bảo đảm một kết cục hòa khí".

Nguyễn Tu Chân vui vẻ ngồi xuống đối diện y.

Một tiểu cô nương tuổi chừng mười hai, mười ba xem ra là con gái của lão chủ quán trà khệ nệ xách đến một ấm trà, đặt lên trên bàn, rồi tung tăng chạy nhảy đi.

Cô Nguyệt Minh lạnh lùng thốt: "Lần này ta đến Lạc Dương, chuyện phải làm hoàn toàn không dính líu đến quý bang, mọi người nước sông không phạm nước giếng, Nguyễn tiền sinh minh bạch chứ?".

Nguyễn Tu Chân khẽ cười đáp: "Giả như sự tình không như Cô huynh nghĩ thì thế nào? Ta có một đề nghị hợp tác hai bên đều có lợi".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Ta đối với Ngũ Độn Đạo không có hứng thú, không thể trực tiếp hoặc gián tiếp truy bắt hấn". Tiếp đó hai mắt bắn ra ánh sáng sắc bén, chăm chăm nhìn Nguyễn Tu Chân: "Còn việc ta đến Lạc Dương là vì chuyện gì, ta khuyên Nguyễn tiền sinh chớ nên suy đoán, để tránh gây thêm rắc rối".

Nguyễn Tu Chân vẫn giữ vẻ tươi cười, ung dung nói: "Cô huynh là người thế nào, thiên hạ đều biết, Cô huynh bảo đảm không phải nhắm vào bọn ta mà đến. Đã không phải đến vì bọn ta, Cô huynh có thể nghe ta nói mấy câu được không?".

Tiểu cô nương lại đến, lần này thì rất nhẹ nhàng, mỗi tay chỉ cầm một cái chén, đặt xuống bàn trước mặt hai người, rồi nhắc ấm trà, châm trà cho hai người, cất giọng non nớt: "Mỗi người ba quan tiền".

Hai người đồng thời đưa tay vào lòng, Cô Nguyệt Minh nhanh tay hơn lấy ra một lượng bạc, đặt vào tay tiểu cô nương, lộ ra nụ cười hiểm hoi: "Không cần thôi!".

Tiểu cô nương khẽ ngẩn người, nhìn ngân lượng trong tay mình với vẻ khó tin, tiếp đó reo lên một tiếng, chạy vào trong tiệm khoe với cha mình.

Cô Nguyệt Minh thoáng xao động trong lòng.

Tiểu cô nương hai má hồng hào, biểu hiện sức sống tràn trề, tình cảnh này cũng hết sức bình thường, nhưng không biết sao có thể đánh động lòng y, khiến y có cảm giác trước đây chưa từng cảm thụ. Bản thân có thật trở nên mềm lòng, bắt đầu để ý đến người và việc mà bình thường không muốn chú ý hay không?

Hình ảnh của nữ lang đó lại xuất hiện, theo đó là sự thương cảm không hiểu được, Cô Nguyệt Minh thầm hít một hơi, áp chế cảm giác kỳ dị đó.

Nguyễn Tu Chân tập trung đánh giá y, dường như phát giác một mặt khác ẩn bên trong y.

Cô Nguyệt Minh hồi phục lại vẻ thường, hỏi: "Nguyễn tiền sinh bằng vào gì cho rằng chuyện ta phải làm có quan hệ với các người?"

Nguyễn Tu Chân thành khẩn thốt: "Chuyện này nói ra rất dài, lại có chút không biết nói từ đâu, nói ra Cô huynh có lẽ sẽ cười nhạo. Nếu như ta nói địch thủ chân chính của bọn ta tuyệt không phải là Ngũ Độn Đạo, mà là lệ quỷ linh thần vô hình vô ảnh, có thể khống chế số phận con người, có lẽ Cô huynh sẽ kiên nhẫn nghe chứ?"

Cô Nguyệt Minh cảm thấy rợn cả da đầu. Lời của Nguyễn Tu Chân rót vào lòng y, khiến y sinh ra sự đồng cảm. Từ lúc nhận lệnh của Phụng công công, cho đến lúc này ngồi ở đây đối thoại với thủ tịch mưu sĩ của Đại Hà Minh hùng bá Đại Giang, y cuối cùng đã có cảm giác hăm thân vào một tấm lưới số phận cổ quái. Mọi sự tựa như có cội U minh điều khiển, dẫn dắt mối quan hệ giữa mình và nữ lang, với Ngũ Độn Đạo cũng như thế. Ngày đó ở bến đò nhìn thấy cáo thị treo thưởng bắt Ngũ Độn Đạo, nào nghĩ đến sẽ có lúc có thể đụng độ với hắn.

Trầm giọng nói: "Nguyễn Tu Chân quả nhiên danh bất hư truyền, khác hẳn thói thường. Lời của tiền sinh huyền diệu khó giải thích, đối thủ đã là vô hình vô ảnh, Nguyễn huynh lại từ đầu biết được sự tồn tại của đối thủ?"

Nguyễn Tu Chân bình tĩnh đáp: "Dựa vào cách thu thập phân tích các hiện tượng có thể thấy, nếu như nhìn thấy mặt hồ phẳng lặng gợn lên từng đợt từng đợt sóng, có thể đoán được có vật ném vào trong nước, mà chỉ có như thế mới có thể giải thích hợp lý những đợt sóng là từ đâu".

Cô Nguyệt Minh bất giác trầm tư suy nghĩ, vị mưu sĩ siêu việt này, không những dùng từ sinh động, tạo nên sức thuyết phục mạnh mẽ, còn không phải tìm đến mình năn nỉ, khiến y không thể phát tay bỏ đi.

Nhiều mày hỏi: "Nguyễn tiền sinh có thể đưa ra vài ví dụ để tham khảo chứ?"

Nguyễn Tu Chân thốt: "Ngũ Độn Đạo là một con bạc đánh đầu thua đó, chuyện xảy ra khi hắn ở đồ trường thua chỉ còn một lượng bạc, tiếp đó thì phải cả ngày lẫn đêm chạy trốn cuộc truy bắt quy mô của bọn ta, chạy đến bờ nam Đại Giang mới có không gian để thở. Thế nhưng hắn lại bằng một lượng bạc đó, ở đồ trường thắng liền bảy ván, khiến người của đồ

trường phải ra mặt, vẫn không thay đổi được kết quả. Quái dị nhất là người của đồ trường ai nấy giống như bị quỷ mê hoặc, thua đến hồ đồ, làm cho người ta nghĩ hoài không hiểu”.

Cô Nguyệt Minh nhú mày: “Ta muốn hỏi Nguyễn tiền sinh một vấn đề, hy vọng có thể thẳng thắn nói ra”.

Nguyễn Tu Chân không hiểu thái độ của Cô Nguyệt Minh vì sao thay đổi đột ngột, biến thành lãnh đạm. Gã nói: “Mời Cô huynh chỉ bảo”.

Cô Nguyệt Minh hỏi: “Các người phải chăng chưa giết được Ngũ Độn Đạo thì chưa dùng tay?”.

Nguyễn Tu Chân than: “Đích xác như thế, bọn ta không có lựa chọn khác”.

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm phút chốc, nâng chén trà lên: “Kính Nguyễn tiền sinh một chén!”.

Nguyễn Tu Chân liền nâng chén, khẽ chạm chén với y, sau đó uống cạn Long Tỉnh trà trong chén.

Cô Nguyệt Minh đặt chén xuống, bình tĩnh thốt: “Nếu muốn bắt Ngũ Độn Đạo, phải dựa vào tài nghệ của các người. Trong chuyện Ngũ Độn Đạo ta không thể giúp, cũng không thể cản”.

Nói xong đứng dậy lên ngựa đi luôn.

- o O o -